

Τώρα, στη βάρκα οπού κι αν μπεις αδεία θα φτάσει
Εγώ αποβλέπω· σ' έναν μακρύ θαλασσινό Κεραμεικό
Με Κόρες πέτρινες και πού κρατούν λουλούδια.
Θα 'ναι νύχτα και Αύγουστος

Τότε πού αλλάζουν των αστερισμών οι βάρδιες.
Και τα βουνά ελαφρά
Γιομάτα σκοτεινόν αέρα στέκουν λίγο πιο πάνω άπ' τη γραμμή του
ορίζοντα
Όσμές εδώ ή εκεί καμένου χόρτου. Και μια λύπη άγνωστης γενεάς
Πού από ψηλά
κάνει ρυάκι πάνω στην αποκοιμισμένη θάλασσα

Λάμπει μέσα μου κείνο πού αγνώ. Μα ωστόσο λάμπει

Οδυσσέας Ελύτης, Τα Ελεγεία της Οξώπετρας (1991)

Now, to the boat that should you get in will come empty
I turn my gaze; to a long marine cemetery
With Maidens of stone bearing flowers.
It will be night time and August

The hour constellations change their watch.
And weightless mountains
Filled with dark air float just above the line of the
horizon
Smells here or there of burnt grass. And a sorrow of unknown lineage
That from above
forms a stream over the slumbering sea

What I know not glows within me. And yet it glows

Odysseus Elytis, The Oxopetra Elegies (1991)

Translated by David Connolly.

Amsterdam: Harwood Academic Publishers. 1996. Pp. 85.